

РЕШЕНИЕ

№ 1567

гр. София, 12.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 16.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **11459** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава 19 от Закона за устройство на територията и чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на К. А. Ш. срещу Заповед № ДК-02-ЮЗР-496 / 01.11.2011 г. на Началника на РДНСК- Югозападен район, с която на основание чл. 225, ал.1, във вр. с чл. 222, ал.1, т. 10 от ЗУТ е разпоредено премахване на незаконен строеж „Водопроводна инсталация / вертикален щранг/”, намиращ се в стълбищната клетка от ЕС на жилищна сграда, находяща се в УПИІІ-31, кв.219, м. „П. – Б.” по плана на [населено място], с административен адрес: [населено място], [улица] № 24, район „В.”-Столична община /СО/, като извършен без разрешение за строеж в нарушение на чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ, както и да бъде възстановено първоначалното положение на инсталацията.

Жалбоподателката в жалбата и чрез адв. Д., моли заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна. Без да оспорва фактическите констатации на административния орган твърди, че е извършен монтаж на нова водопроводната тръба до стената успоредно на старата тръба, тъй като трябвало да разбиват стената, а и старата тръба била напълно амортизирана. Сочи, че старата тръба е аварирала неколkokратно и е наводнявала и апартамента оттолу. Позовава се на разпоредбата на чл.147, ал.1, т.2 от ЗУТ и счита, че според нея не се изисква одобряването на инвестиционни проекти, а оттам и на разрешение за строеж при монтирането на част от водопроводната инсталацията.

Ответникът по делото, Началник на РДНСК- Югозападен район, редовно уведомен, се

представлява от процесуалния си представител. юрк О.. Оспорва жалбата и я смята за неоснователна, тъй като става въпрос за новопрокарано отклонение от инсталацията, а не за текущ ремонт на съществуващата стара такава.

Заинтересовани страни, М. А. Б., Т. Д. Т., Г. Т. и К. А. Л., редовно уведомени, не се явяват, не изпращат представител и не изразяват становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не прави искане за встъпване в производството по реда на чл. 16 от АПК.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лице с активна процесуална легитимация и в срок.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София-град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите и възраженията на страните и прецени доказателствата по делото, като извърши и служебна проверка на основание чл. 168 от АПК относно законосъобразността на оспорения акт на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

На първо място, процесната заповед е издадена в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, поради което не са налице основания за отмяна /обявяване на нищожност на акта по смисъла на чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

Правомощията за издаване на заповед за премахване на незаконни строежи или на части от тях, съгласно чл. 225, ал.1 от ЗУТ е на Началника на Дирекцията за национален строителен контрол или упълномощено от него длъжностно лице.

По делото е представена Заповед № РД-13-446/ 01.11.2010 г. на Началника на ДНСК, представляваща доказателство за наличието на надлежно делегиране на функции по ЗУТ.

Компетентни съгласно чл.225, ал.3, във връзка с чл.222, ал.2 т.1 от ЗУТ са и лицата, издали констативния акт по реда на този член, като длъжностни лица на Дирекцията за национален строителен контрол.

На второ място, не се установяват и съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяна на акта по чл. 146, т.3 от АПК.

Административният орган е спазил специфичната, предвидена в чл. 225, ал. 3 от ЗУТ процедура по констатиране на незаконно строителство, представляваща и гаранция за законосъобразността на самата заповед за премахване.

Макар в това производство да не е необходимо сезиране на органите на ДНСК, за да упражнят законовите си правомощия, процесното е започнало по жалба от М. Б., която е посочила, че сем. III. са разбили стълбищната площадка на първия етаж и без разрешение и нейно съгласие са прокарали откритото водопроводни тръби по стените между мазето и втория етаж на сградата.

Съставен е констативен акт № С4-1019-5/ 24.08.2011 г. на Сектор С. при РДНСК Югозападен район, всъобщен на извършителя, с което е уведомен за началото на административното производство. Подадено е и възражение, което е обсъдено от административния орган, видно от констатацията в заповедта, че не се уважава поради непредставянето на доказателства за наличието на разрешение за строеж.

На трето място, административният орган правилно е приложил и материалния закон, като се е съобразил и с целта на закона.

Съдът счита, че е установено наличието на „строеж“ по смисъла на § 5, т.38 от ДР на ЗУТ, описан подробно по характеристики в констативния акт и обстоятелствената част на заповедта.

Макар крайният извод на вещото лице по изслушаната и приета без оспорване от страните експертиза да е, че извършеното не представлява строеж, а текущ ремонт на авариралата водопроводна инсталация, то този извод е правен и съдът не е длъжен да се съобрази с него, още повече, че самите констатации на вещото лице относно описанието и вида на извършените работи противоречат на направения от него краен извод. От една страна, формирайки крайния си извод вещото лице твърди, че става въпрос за „подмяна на съществуващ водопровод от поцинкована тръба / напълно повреден, вследствие на корозия и дълъг период на експлоатация/ с полипропиленова тръба” От друга, твърди, че става въпрос за „новоизграден водопровод”, изпълнен в началото на 2011 г.

При всички случаи описанието на извършените работи, направени от вещото лице напълно съвпада с това в заповедта и констативния акт, издаден в процедурата. И от експертизата се потвърждава описанието на извършените работи, а именно установено е, че водопроводната инсталация /вертикален щранг/, с обща дължина около 7 м. е с начало от общата сградна инсталация в приземния етаж, минава през стоманобетоновата плоча и представлява водопроводен щранг от полипропиленова тръба Ф25, покрита с тръбна изолация и прикрепена със скоби към стената на стълбището. Същата излиза от площадката на първия етаж вертикално, стига до плочата между първия и втория етаж, след което чупи успоредно на стълбищното рамо и влиза в банята на втория етаж.

От горното описание, а и от разпита на вещото лице става напълно ясно, че не е „подменена” старата амортизирана инсталация, а е направен напълно „нов вертикален щранг”, който минава не на мястото на старата, а, на първо място, пробива стоманобетонова плоча и, на второ място, преминава през стълбищната клетка, като и двете са общи части в сградата с режим на етажна собственост.

Видно е, че това описание не може да бъде подведено под термина „текущ ремонт” по смисъла на § 5, т. 43 от ДР на ЗУТ, както неправилно го е квалифицирал вещото лице, тъй като "текущ ремонт" на водопроводната инсталация би било само „подобряването и поддържането ѝ в изправност”.

В случая не старата инсталация се поддържа в изправност, а тя се прекъсва до първия етаж и оттам се изгражда напълно нова такава.

Извършените дейности се характеризират като „основен ремонт” на инсталацията, по смисъла на § 5, т. 42 от ДР на ЗУТ , който съгласно § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ изпълнените работи също представлява „строеж”.

Съгласно § 5, т. 42 от ДР на ЗУТ "основен ремонт" на строеж е частично възстановяване и/или частична замяна на конструктивни елементи, основни части, съоръжения или инсталации на строежа, както и строително-монтажните работи, с които първоначално вложени, но износени материали, конструкции и конструктивни елементи се заменят с други видове или се извършват нови видове работи, с които се възстановява експлоатационната им годност, подобрява се или се удължава срокът на тяхната експлоатация”.

Съгласно определението за „строеж” на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, в края за такъв се приемат и основните ремонти.

Съгласно чл. 148, ал.1 и ал.2 от ЗУТ строежи, могат да се извършват само ако са

разрешени съгласно този закон, като за целта преди започването на строежа е необходимо издаването на специално разрешение за строеж от главния архитект на общината, а за градовете с районно деление – по решение на общинския съвет - от главния архитект на района.

Строежът не попада в обхвата на изключенията по чл. 151 от ЗУТ, за които не се изисква наличието на разрешение за строеж, а сочената от жалбоподателката разпоредба на чл.147, ал.1, т.2 от ЗУТ сочи само, че „за издаването на разрешение за строеж” за монтаж на инсталации не се изисква одобряване на инвестиционни проекти, което всъщност е само още едно потвърждение, че е необходимо строежът да е разрешен, т.е. да е налице издадено разрешение за строеж.

Материалноправните предпоставки за издаване на настоящата заповед по чл. 225, ал.1, във връзка с чл. 222, ал.1, т.10 от ЗУТ, са изпълнени, а именно налице е строеж, който е извършен без разрешение за строеж, каквото не е представено, а и не се твърди от жалбоподателката да е издавано.

Не е налице и искане или акт за узаконяване.

С оглед изпълнението на строежа през 2011 г., неприложиме са текстовете на § 16, ал.1 от ПР, съответно на § 16, ал.2 на ЗУТ, отнасящи се до незаконни строежи, извършени до 07.04.1987 г., съответно до 30.06.1998 г., но декларирани пред одобряващите органи до 31.12.1998 г.

Неотносими към процесния спор са аргументите на жалбоподателката за това, че инсталацията не е опасна, както и описаното в експертизата, че е пломбирана от „В и К”, тъй като това не узаконява извършените строеж.

Също неотносими са и твърденията, че прокарването на новия водопроводен щранг се е наложило поради чести аварии и за да не се разбива, както и тъй като съседката не била съгласна.

Съгласно чл.195 от ЗУТ собствениците на строежите са длъжни да ги поддържат в добросъстояние, като ал.3 на този член задължава собствениците на строежите при аварии или други обстоятелства, застрашаващи обектите с увреждане или разрушаване, собственикът на обекта да предприеме незабавни действия за тяхното предотвратяване или за отстраняване на причинените увреждания, възстановяване на обекта и да уведоми общината.

Вероятно ремонтът се е наложил, както твърди жалбоподателката поради много амортизираната водопроводна инсталация, която нееднократно се е пукала. В случая обаче не става въпрос за необходимостта от „незабавни действия” по предотвратяване на аварията, тъй като течът е бил спрял. След което, за да бъде извършен основният ремонт чрез изграждане на новото отклонение на водопроводната инсталация е следвало да се издаде разрешение за строеж.

Доколкото и съседката е собственик в сградата и върху нея тежи задължението да попължда имота си в добро състояние, а при несъгласие, каквото се сочи че имало, чл.195, ал.4 от ЗУТ дава правомощия на кмета на общината за издаде заповед, с която за задължи собственика да извърши в определен срок необходимите ремонтни и възстановителни дейности за поправяне или заздравяване.

От всичко изложено до тук, съдът обосновава правния си извод за законосъобразност на процесната заповед, като постановена в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на установената административна процедура, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона.

Жалбата, като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на делото и при направените от страните искания, съдът, с решението следва да се произнесе и по въпроса за разноските по делото. Съгласно чл.143, ал.3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. Такива, обаче, не са поискани от ответника.

Водим от горното, и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд - София град, II отделение, 35 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. А. Ш. срещу Заповед № ДК-02-ЮЗР-496 / 01.11.2011 г. на Началника на РДНСК- Югозападен район.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез настоящия съд, пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: